

MIULESCU DUMITRU

(interviu realizat la data de 27 septembrie 2006, la sediul Asociației Naționale a Veteranilor de Război, filiala Ploiești, județul Prahova, de către reprezentanții Oficiului Național pentru Cultul Eroilor, Nicoleta Gheorghe și Cristina Giugăl)

Partea a II-a

M.D.: Atunci el a dat ordin ca ostașii care ne escortau să ia o căruță, m-au așezat în căruță și au mai adus câțiva soldați răniți, i-a așezat și pe ei și au spus: *la Bălți!*

La Bălți era comandamentul lor. Întâmplarea a făcut ca eu fiind ofițer din Bălți să cunosc bine și mi-am dat seama că m-au adus chiar la regiment, în grajdurile regimentului în care eu altădată, vorba aceea, făceam inspecții, când eram ofițer de gardă. Și am stat acolo cu răniții, că eram numai răniți, fiind un spital de campanie, aproximativ două luni sau cine mai știe, nu aveam noțiunea calendarului și era și normal, nu aveai pe cine să întrebi, rușii în general nu ședeau de vorbă cu noi.

Doar: *Davai na komisariat!* sau *Davai na vraci!* (la doctor, adică) Și cu asta basta! *Davai na cuși!* (la mâncare). Eh! Asta era toată discuția dintre noi și ei.

Munca, așa cum a spus și domnul¹, era grea. Dar dânsul a stat patru ani în același lagăr cu mine, eu am stat doar câteva luni.

La un moment dat, a venit ordin să plecăm un lot și, domnule, din câteva mii, câți eram în lagărul ăsta de la Bălți, s-au ales 216 ofițeri, printre care am fost și eu. Ne-au luat, ne-au dus într-o gară, ne-au urcat într-un vagon, am văzut că trenul făcea parte dintr-un tren militar rusesc și cu acest vagon am mers 30 de zile și 30 de nopți. Am trecut prin Moscova, îți dădeai seama, deși nu vedeai mai nimic că vagonul era vagon de vite, știți că nu avea ferestre, era doar una, dar o acoperiseră ei. Câteodată ne mai întindeam și ce să vezi? Se vedea numai pământ ... că nu aveai spațiu de vedere.

Am ajuns, am coborât la această gară mică, mică de tot, ca o cocioabă era gara Șonika.

De acolo, am mers pe jos câțiva kilometri, am ajuns la marele lagăr al ofițerilor români prizonieri în U.R.S.S. – lagărul Oranki, care purta numărul de 74. Oranki era numele mănăstirii, pentru că acest lagăr a luat ființă la început, la dimensiuni reduse, bineînțeles, pentru câți încăpeau în chiliile acestei mănăstirii. După aceea, s-au făcut construcțiile astea de barăci, unde intrau câteva mii de oameni.

Acesta era recunoscut ca lagărul ofițerilor români, și românii erau într-o proporție majoră, adică la 3-4.000 de români, erau și două barăci cu 200 de unguri. Nemți nu erau cu noi în lagăr, decât câțiva aduși pentru servicii.

Vreau să spun că pe noi ofițerii nu ne-au trimis la muncă. Singura muncă pe care ei o anunțau ca nefiind muncă forțată, ci *muncă de autodeservire*, era aceea de aducere a lemnului din pădure.

Dar lemnele erau tăiate, am întrebat și eu așa cât mi-a fost posibil ... erau tăiate de către deținuții lor de dinainte de război, deținuți lor de drept comun. Deci, ne-au dus într-un loc, care, vorba aceea, era făcut pentru lagăr. Și am stat acolo câteva luni.

La un moment dat, a venit un cetățean rus bineînțeles, la corpul nostru: *Alio! Liutenant Miulescu zdesi?*

Eu ședeam pe *creacă*, cum ziceam noi, pentru că paturile erau suprapuse și celor de sus le ziceam *creacă*. Eu ședeam pe *creacă* și jucam remi cu colegii mei. Ția toți au început să strige: *Miulescu! Miulescu!*

Am răspuns: *Da*, m-am dus în fața. M-a luat rusul: *Ti Miulescu? Ti hotite voevati protiv nemeșkim?*

Cred că ați înțeles: *Tu vrei să lupți împotriva nemților?*

- *Ya hochu (eu vreau).*

- *Idi na Komisariat! Iob tvoi mati! (du-te la comisariat!) ...* și a înjurat, că fără asta nu se putea.

¹ Dl. Miulescu făcea referire la un alt veteran participant la activitate.

Mă duc acolo, aceeași poveste: *Tu vrei să lupți împotriva nemților? Vreau.*

Acum trebuie să știți că era după 23 august și toată armata română trecuse de partea de partea Națiunilor Unite, de partea rușilor și nu mai concepeam să mai încercăm vreo manifestare de rezistență, că mi-am dat seamă, întrucât în lagăr se mai trimiteau informații din parte guvernului român, din partea regelui Mihai *șamd*. Și ne-am convins că din punctul acesta de vedere totul este terminat. Singura soluție era să ne împăcăm cu această situație. Și m-a trimis de acolo, a luat un număr de, să zic ... 100 și ceva. Nici nu aveam cum altfel și nu îi venea nimănui să întrebe. Și nici nu ședeam împreună, ședeam câte 20 în vagon, asta era o favoare nemaipomenită, știți? Când am căzut prizonieri și ne-am dus, eram în vagon câte 50 de nici nu aveam loc toți să stăm întinși pe suprafața vagonului, și acum eram 20. Ne aranjaserăm cu scânduri un fel de paturi și dormeam, doar că nu aveam saltea. Aveam păaturi sau mantăi, pe care și le luase fiecare după cum putuse și dormeam pe ele. Am mers și acum 30 de zile și 30 de nopți, ca și la ducere, însă în alte condiții, ne dădeau voie să ieșim în stațiile, unde se oprea trenul, compus din câteva vagoane, care era condus de un ofițer rus.

Dintre noi s-a ales un responsabil pentru tot acest detașament, el știa rusește mai bine, vorbea mai bine decât mine. Comandantului (de tren) nostru îi dădeam fiecare câte o rublă. Responsabilul se ducea (la ofițer) și îi spunea *am bani, hai să mergem la băut!*

Și se duceau în cea mai apropiată cârciumă, îl îmbăta zdravăn pe (ofițerul) ăla, care în loc să țină trenul 5 ore sau 10 ore, îl ținea 3 zile. Înțelegeți? Nouă ne convenea de minune, că eram liberi, cutreieram ... și cu asta, totul a fost bine.

Am ajuns pe undeva, prin Polonia, la nord de Cernăuți, nu știam exact că ei nu ne spuneau, în zona Carpaților Păduroși.

Acolo am început să ne lămurim că nu mai suntem în Rusia și am primit ordin să mergem mai departe, tot cu trenul evident. Ne-au dus până la marginea de vest a Ungariei, unde pe vremea aceea se limita cu fosta Cehoslovacie. Acolo au venit delegații din D.T.V. sau erau deja acolo, cine mai știe. Ne-au primit lista, ne-au făcut inventarul, au stat de vorbă cu noi: *Sunteți ofițeri români din Armata Română și vreți să luptați împotriva nemților?* Încercau cu diverse formule mai *împăciuitoarești*.

Noi am răspuns că *Da, vrem să luptăm împotriva nemților* și ne-au încadrat în D.T.V.

Pe mine m-a încadrat la în Regimentul 2 Infanterie T.V., comandantul companiei a II-a. Mi-am luat compania în primire și am funcționat ca orice ofițer român, într-o unitate militară românească. Nu m-a întrebat nimeni nimic. Comandantul regimentului murise pe undeva pe Tisa, pe front și în locul lui a venit adjunctul, un domn lt.-col., dar nu mai îmi amintesc cum îl chema. Important este că era unitate românească. Am stat în această unitate românească și ne mai făceam că avem treburi, că ne convenea, înțelegeți, că dacă primim ordin de la ruși, trebuie să atacăm, dar nu am primit niciun ordin. N-am avut nicio acțiune.

Decât că, la un moment dat a venit un ordin de la comandamentul rusesc și s-a format o subunitate de români, care să se ducă să lupte împotriva nemților. Din această unitate de tăria unei companii, de 200-300 de oameni a făcut parte și un coleg de-al meu, pe care pe urmă l-am întâlnit și l-am întrebat cum a fost: *ne-am dus după nemți. Ei fugeau noi nu am avut posibilitatea să intrăm în contact cu ei, pentru că în momentul în care aveam nemții în față și noi atacam, ei se retrăgeau.*

Eu practic pe front în Germania, nu am avut nicio acțiune efectivă de luptător. (...)

Și s-a apropiat data de 23 august, când am primit ordin ca D.T.V. să revină în țară. Ne-am îmbarcat în vagoane și de data asta, ne doream să ajungem cât mai repede în țară. Am intrat în țară, pe undeva, nu știai pe unde.

Un alt veteran prezent la activitate: *Pe la Curtici, că toate trupele române au intrat pe aici.*

M.D.: nu mai știu, pentru că unitatea mea a intrat mult înaintea lor. După aceea, ne-am trezit că ne-a despărțit, un regiment mergea la București, altul la Pitești și altul rămânea în Banat, la Caransebeș.

Am ajuns la Caransebeș, ca orice unitate românească organizată, pentru nu se știa dacă va fi nevoie de armată, ne-am completat efectivele cu armata românească.

Am început perioada de instrucție, de data asta însă, ca noutate, (aveam) armament rusesc, pe care noi nu îl cunoșteam.

La instrucție: cunoașterea armamentului, câteva aplicații, trageri demonstrative șamd. Și cu aceasta s-a cam terminat activitatea de război.

Fiind în țară, a venit ordinul nr. 9 de repartitie și pe mine m-a întrebă:

- *Unde vrei să mergi, domnule locotenent?*

- *Domnule colonel, eu sunt din Prahova, din Văleni de Munte (dar la Văleni nu aveam unitate militară) și vreau să merg la Ploiești sau București.*

El mi-a spus:

- *Nu pot să-ți ofer decât Câmpina.*

În sine mea, mi-am zis: *bine merci!* Mai ales că întâmplarea făcuse ca eu, care făcusem liceul la Făgăraș la Radu Negru, că la Văleni nu era liceu, am dat bacalaureatul la Brașov, și acolo au dat și fetele din Câmpina, înțelegeți că așa era pe vremea aceea. M-am împrietenit cu fetele, deci aveam cunoștințe. Am venit la Câmpina, am zăbărnit telefoanele: *Băi Miulescu, am crezut că ai murit!* De unde, că răul nu piere.

Și am rămas în Câmpina la Regimentul 5 Transmisiuni. După aceea, m-au mai ținut în armată.

Aș vrea să vă spun ca o completare, care este, după părerea mea, motivul esențial pentru care am fost îndepărtat din armată. Am fost îndepărtat din armată în anul 1951. De ce? În 1951, părinții mei, care aveau ceva avere la Văleni, au fost considerați moșieri și li s-a confiscat toată averea.

În ziua aceea, eram cu regimentul la Predeal, la instrucție de iarnă, tocmai se termina perioada de instrucție de iarnă, în primăvara lui 1951 și am venit la București.

Găsesc acolo o mulțime de telegrame: *Veniți că i-au ridicat pe părinți.*

Părinții mei au fost ridicați împreună: mama, tata, o soră de-a mea care era licențiată în drept și se ocupa de avocatură, dar a preferat funcția de profesor la Vălenii de Munte și o nepoțică. Pe toți i-a ridicat din Văleni. Eu m-am dus imediat după ei ca să îi caut și i-am găsit. Pe ei i-a trimis cu domiciliul obligatoriu la Mizil, în județul Prahova. M-am dus cu ei acolo, le-am instalat o casă, le-am închiriat o cameră, până au primit ordin să plece și de acolo. Au plecat și au dus o viață destul de grea. Nu aveau niciun fel de mijloc de întreținere, decât ce le dădeam noi, copiii.

Pe sora mea a dat-o afară din facultatea de farmacie, era în anul V. Între timp, pe mine m-a dat din armată. Pe fratele meu l-au dat afară din facultate, era student la Politehnică, la Construcții și ne-am descurcat fiecare cum am putut. Eu m-am însurat în Câmpina, am luat o fată bogată și am avut și casă și ... cam asta a fost viața mea.